

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/128/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119210875
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119210875.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobkyne: D. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., S. 7, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému: Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpenému: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/133/2019-46 zo dňa 18.10.2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„I. Súd žalobu zamieta.

II. Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 18.06.2019 domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 450 eur s úrokmi z omeškania 5 % ročne od 2. dňa po dni doručenia žaloby žalovanému a žiadala tiež o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenej v príslušnej zmluve o úvere v obchodných podmienkach v článku 5 bode 5.6 v znení: Platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: 1. Poplatky podľa sadzovníka poplatkov, 2. Úrok z omeškania, 3. Úrok z úveru, 4. Splátka istiny úveru.

Žalobu odôvodnila tým, že 30.11.2010 uzavrela so žalovaným úverovú zmluvu, ktorou jej bol poskytnutý úver 2.000 eur. Zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa nej neobsahuje povinné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/, j/, k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a obsahuje nesprávnu výšku RPMN v neprospech spotrebiteľa (správna podľa internetovej kalkulačky je 34,21 % a nie 27,45 %, ktorá je uvedená v zmluve). Úver je preto bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný sa tak bezdôvodne obohatil na jej úkor o sumu 450 eur, čo je rozdiel medzi jej úhradami 2.450 eur a poskytnutým úverom 2.000 eur. O tom, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na jej úkor sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, pričom jeho prehlásenie z 26.04.2019 pripojila k žalobe.

Žalobu o neprijateľnú zmluvnú podmienku odôvodnila tým, že sporná zmluvná podmienka umožňuje započítať jej platby na iný účel ako je splatenie istiny a bez ohľadu na jej vôľu. Započítavanie jej platieb sa tak stáva pre ňu netransparentné a spôsobuje zjavnú nerovnosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. Vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby s konštatovaním, že úverový účet žalobkyne u žalovaného bol zrušený ešte 14.09.2011. Od uvedeného dátumu je potrebné počítať trojročnú objektívnu premlčaciu dobu. Žalobkyňa však podala žalobu až 5 rokov po jej uplynutí. Taktiež mal za to, že úverová zmluva bola úplná a presná. Vo vzťahu k nároku o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky poukázal na absenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení keďže zmluvný vzťah medzi stranami sporu zanikol. Navyše poukázal aj na absurdnosť žaloby o neprijateľnú zmluvnú podmienku týkajúcu sa započítania platieb v kontexte s tvrdením žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru keďže v takomto prípade iný spôsob započítania platieb ako len na istinu neprichádza do úvahy. Zdôraznil tiež, že žalovaná zmluvná podmienka je v súlade so zákonom, konkrétne § 338 ods. 2 Obchodného zákonníka keďže úverová zmluva je nepochybne absolútnym obchodom, a keďže spôsob započítania platieb nie je upravený v zákone o spotrebiteľských úveroch.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že strany sporu uzavreli dňa 30.11.2010 formulárovú zmluvu o úvere pod č. XXXXXXXXXXXX, ktorou žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyňi ako dlžníčke úver vo výške 2.000 eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 24,5 %. Žalobkyňa sa zaviazala úver splatiť 50 mesačnými splátkami po 70,27 eura vždy k 19. dňu v mesiaci. Prvá splátka bola splatná 19.12.2010 a ako termín konečnej splatnosti je uvedený 19.01.2015. Celková výška nákladov bola vyčíslená na 1.177,68 eura. Zo zmluvy vyplýva, že bolo dohodnuté aj poistenie, konkrétne komplexný súbor poistenia. V zmluve je uvedená aj RPMN vo výške 27,45 % a jej priemerná hodnota 20,68 %. Žalobkyňa z predmetnej úverovej zmluvy zaplatila celkovo 2.450,79 eura pričom poslednú splátku uhradila 14.09.2011, kedy aj došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu.

Na základe zisteného skutkového stavu mal súd prvej inštancie za to, že na strane žalovaného k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo, keďže v zmluve absentujú nie síce všetky žalobkyňou tvrdené zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale niektoré z nich. Podľa súdu prvej inštancie v zmluve chýba uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN. Chýba v nej aj ďalšia povinná náležitosť, a to celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť nakoľko v zmluve sú uvedené len náklady, ktoré má uhradiť. Celková čiastka, ktorá je povinnou náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2000 Z.z. činí 3.513,50 eura (50 splátok x 70,27 eura), a táto náležitosť v zmluve nepochybne absentuje. Súd prvej inštancie za nie relevantné mal tvrdenia žalobkyne o tom, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, že neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov, že neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podľa súdu prvej inštancie správnym nebolo ani tvrdenie žalobkyne o tom, že v zmluve je nesprávna hodnota priemernej RPMN. Uzavrel, že pre absenciu náležitostí vyplývajúcu z ust. § 9 ods. 2 písm. j/ bol úver, ktorý žalovaný poskytol žalobkyňi bezúročný a rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru 2.000 eur a sumou, ktorú na úver žalobkyňa zaplatila žalovanému, čo bolo 2.450 eur, teda rozdiel 450 eur je bezdôvodným obohatením žalovaného, ako prospech získaným plnením žalobkyne bez právneho dôvodu.

Posudzujúc námietku premlčania mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa uplatnila nárok po uplynutí tak objektívnej ako aj subjektívnej premlčacej doby. Čo sa týka objektívnej premlčacej doby, mal za to, že trojročná objektívna premlčacia plynula od poslednej úhrady žalobkyne, t.j. od 18.9.2011 a uplynula 14.09.2014. Úvahu žalobkyne o úmyselnom zavinení bezdôvodného obohatenia žalovaného postavenú na tom, že žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť pri poskytovaní úverov a má byť uzrozumený s dôsledkami porušenia príslušných právnych noriem mal za absurdnú. Dôkazné bremeno o úmysle, či už priamom alebo nepriamom žalovaného bezdôvodne sa obohatiť bolo na žalobkyňi. Žalobkyňa však neprodukovala žiadny dôkaz o úmysle žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, a preto súd musel vychádzať z trojročnej objektívnej premlčacej doby.

Podľa súdu prvej inštancie k premlčaniu došlo aj pre uplynutie dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, ktorá začína plynúť od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvie o bezdôvodnom obohatení povinného subjektu a o jeho výške pričom túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy oprávnený subjekt získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť toto bezdôvodné obohatenie. Nie sú vôbec relevantné jeho právne znalosti, nakoľko vedomosťou podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia žalovaného dozvedela v čase jednotlivých úhrad presahujúcich istinu úveru. Je neakceptovateľný názor o plynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, a to až od

času, kedy sa žalobkyňa údajne dozvedela o bezdôvodnom obohatení žalovaného od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka by totiž stratilo svoje opodstatnenie, keďže každý oprávnený subjekt by si začiatok plynutia tejto lehoty prispôbil tak, aby nárok premlčaný nebol, keďže posúdenie by záviselo len od jeho tvrdenia. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na nevyvrátiteľnú domnienku znalosti právnych predpisov upravenú v § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov SR podľa ktorého, o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov uverejnené platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stal známy každému koho sa týka; domnienka o znalosti vyhlásenia všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

Čo sa týka žaloby o vyslovenie neprijateľnosti zmluvných podmienok mal súd prvej inštancie za to, že niet dôvodu na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore ak zmluvný vzťah medzi stranami je už ukončený plnením a súd vyhovuje žalobe o plnenie, ktoré súvisí s neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ako to vyplýva z § 298 CSP. Aktuálny Civilný sporový poriadok totižto umožňuje podať žalobu o určenie právnej skutočnosti (čo sú žaloby o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) len ak to vyplýva z osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je zákon o ochrane spotrebiteľa s konkrétnym poukazom na jeho § 3 ods. 3 a 5, z ktorých je zrejmé, že zákonodarca mal na mysli prípady keď zmluvný vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom trvá. Len vtedy možno konkrétne spotrebiteľa chrániť pred neprijateľnou zmluvnou podmienkou alebo chrániť ho pred porušením jeho spotrebiteľských práv. Ak je zmluvný vzťah ukončený, vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky pre konkrétneho spotrebiteľa nemá žiadny význam ak súd nerozhoduje aj o plnení zo zmluvy, ktoré súvisí s danou zmluvou. V danom prípade bol zmluvný vzťah medzi stranami ukončený plnením záväzku žalobkyne z úverovej zmluvy ešte v roku 2011. Je nemysliteľné, aby sa po 8 rokoch od ukončenia zmluvy mal súd zaoberať neprijateľnosťou niektorej zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore keď nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z danej sumy súd zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 451 ods. 1, 2, § 456, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, na ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 a na ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - § 3 ods. 3, 5.

Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP majúca za to, že existencia žiadneho dôvodu pre aplikáciu § 257 CSP zistená nebola.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie.

Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa uviedla, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nesprávne súd prvej inštancie zamietol pre premlčanie, nakoľko podľa žalobkyne neuplynula subjektívna premlčacia doba a čo sa týka aplikácie objektívnej premlčacej doby, mal súd vychádzať nie z trojročnej objektívnej premlčacej doby, ale z desaťročnej objektívnej premlčacej doby. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatuje, že vedomosť o bezdôvodnom obohatení povinného subjektu je potrebné odvíjať od toho, kedy oprávnený subjekt získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' bezdôvodné obohatenie, táto úvaha je v priamom rozpore s § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka z ktorého vyplýva, že oprávnený subjekt získa vedomosť o bezdôvodnom obohatení keď získa vedomosť o subjektívnych okolnostiach, z ktorých vyvodí toto bezdôvodné obohatenie, a nie keď z týchto okolností len možno vyvodit' toto bezdôvodné obohatenie. Ide o podstatný rozdiel lebo možnosť získať vedomosť o bezdôvodnom obohatení a skutočné získanie vedomosti o bezdôvodnom obohatení vyjadrujú práve rozdiel medzi objektívnym a subjektívnym. Súd prvej inštancie tak vychádza z objektívnej kategórie možnosti získania vedomosti o bezdôvodnom obohatení, na rozdiel od zákona, ktorý na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby vyžaduje skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení a nie len možnosť jej získania. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby je viazané na preukázateľnú vedomosť oprávneného o dvoch skutočnostiach. Prvou je vedomosť o bezdôvodnom obohatení a druhou subjektívna vedomosť o osobe, ktorá sa na úkor oprávneného obohatila. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nie len predpokladaná vedomosť oprávneného. Žalobkyňa nevedela, že platby, ktoré od nej žalovaný prijal nad výšku istiny od nej prijíma protizákonne. Žila v omyle, že žalovaný tieto platby prijíma v súlade so zákonom a tento omyl spôsobil žalovaný porušením spotrebiteľského práva, pričom ona verila tomu, že pri poskytovaní úveru postupuje s náležitou odbornou starostlivosťou bezo zbytku podľa zákona. Až od združenia na ochranu spotrebiteľov sa dozvedela, že žalovaný od nej prijal platbu v rozpore so zákonom, a že jej predložil na podpis formulárovú spotrebiteľskú zmluvu, ktorá v rozpore so zákonom vytvárala dojem, že na platby, na ktoré podľa zákona právo nemal, právo má. Až získaním vedomosti o

týchto skutočnostiach prichádzalo u nej do úvahy podanie žaloby, a až od tohto momentu mohla plynúť subjektívna premlčacia doba. Rozhodujúcou vedomosťou bolo preto získanie vedomosti o skutočnosti, že platíť nemala, nie vedomosť o tom, že platila. Vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe žalobkyňa uviedla, že zo slovného spojenia „keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu“ vyplýva, že existuje stav, keď oprávnený nevie o tom, že bezdôvodné obohatenie existuje a stav, keď sa o existujúcom bezdôvodnom obohatení oprávnený dozvie. Samotná vedomosť len o tom, že spotrebiteľ platí, respektíve že platil, nemá žiaden vplyv na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby. Ak zákonodarca hovorí, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, tak z toho vyplýva, že bezdôvodné obohatenie už existuje, už k nemu došlo predtým, ako sa oprávnený dozvedel o tom, že k bezdôvodnému obohateniu došlo. Dozvedieť sa o bezdôvodnom obohatení pritom znamená získať informácie, dozvedieť sa o skutkových okolnostiach, ktoré vyjadrujú svojim obsahom bezdôvodné obohatenie bez toho, aby oprávnený musel vedieť, že to je právny inštitút bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z trojročnej objektívnej premlčacej doby, vo vzťahu k možnej desaťročnej objektívnej premlčacej dobe poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/238/2017, majú za to, že objektívna desaťročná premlčacia doba v zmysle jej aplikácie bola vylúčená mala za to, že tento názor súdu prvej inštancie správny nebol, keďže podstata aplikácie desaťročnej premlčacej doby spočíva v tom, že v dobe prijatia nezákonnej platby dodávateľ prijal platbu, o ktorej vedel, že ju získava na úkor spotrebiteľa ako bezdôvodné obohatenie a to aj v prípade, ak by sa pripustilo, že v dobe uzatvorenia vadnej zmluvy ešte tento úmysel priamo nemusel mať. V každom prípade prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil jeho konaním keď prijal a ponechal si platbu, ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. Obchodník profesionál vedel, že mu bola platba vyplatená v rozpore so zákonom a napriek tomu si platbu ponechal. Chcel platbu prijať a prijal ju, vediac, že je to platba prevyšujúca spotrebiteľovi poskytnutú sumu, a nepatrí mu z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, prípade z dôvodu neplatnosti úverovej zmluvy. Podľa žalobkyne je vylúčené, aby žalovaný ako profesionál v poskytovaní úveru nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby, nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch. Je to sám veriteľ kto pripravuje takéto neplatné úverové zmluvy alebo bezúročné a bezpoplatkové úvery. Podľa žalobkyne nemôžu byť preto žiadne rozumné pochybnosti o tom, že žalovaný sa na jej úkor obohatil úmyselne. A preto na posúdenie premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné vychádzať z toho, že ide o desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu.

K zamietnutiu žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky žalobkyňa poukázala na to, že ochrana slabšej strany sa stáva ústavnoprávnym princípom. O tej istej zmluvnej podmienke ako neprijateľnej, a to priamo vo vzťahu k žalovanému, už bolo opakované pri obdobných skutkových podmienkach, právoplatne rozhodnuté. Poukázala na rozhodovaciu prax súdov, ako aj na názory právnej teórie, z ktorých vyplýva, že vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky je možné vykonať alebo vysloviť tiež pri zmluve, ktorá už zanikla plnením. Zákaz ďalšieho používania nečestnej zmluvnej podmienky sa musí týkať stavu pri uzavretí zmluvy, počas jej plnenia a aj po jej zániku. Objektívnosťou posúdenia zmluvnej podmienky na účely neprijateľnosti sa rozumie aj samotné posúdenie takejto podmienky bez ohľadu na to, aké právne následky privodí alebo privodila vo vzťahu k subjektívnym právnym pomerom konkrétneho spotrebiteľa. Osobitne poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/27/2018 z 28.3.2019, a žiadala preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že s výnimkou tvrdení súdu prvej inštancie že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, je rozhodnutie súdu prvej inštancie po vecnej aj právnej stránke správne. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, a tieto aj správne právne posúdil. Uviedol, že hoci o nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie pre premlčanie žalobu zamietol, žalovaný sa nestotožňuje s názorom súdu v tom smere, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu, že zmluva neobsahuje predpoklady použité na výpočet RPMN a z dôvodu, že nie je v nej uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Čo sa týka predpokladov pre výpočet RPMN, všetky predpoklady výpočtu RPMN sa v zmluve nachádzajú. Žiadne ustanovenie žiadneho právneho predpisu, teda ani vtedajšie ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. neukladali žalovanému, aby v zmluve bolo vyslovene pri tomto údají uvedené, že ide o predpoklady výpočtu RPMN ako to tvrdí súd prvej inštancie. Rovnako v zmluve bola uvedená aj celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť a to konkrétne v bode 2, kde je uvedená výška úveru 2.000 eur, a tiež celková výška nákladov 1.177,68 eura, pričom pod tabuľkou je

uvedené, že celkovú čiastku predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom. Spotrebiteľ bol v zmluve dostatočne informovaný o tom, aká bude jeho celková čiastka, ktorú nakoniec zaplatí. Priemerný spotrebiteľ, aj s priemerným vzdelaním, si totiž vie spočítať predmetné dva údaje, a to výšku úveru a celkovú výšku nákladov. Tieto údaje sú v zmluve uvedené bez akýchkoľvek pochybností, dokonca sú zvýraznené. Taktiež súd prvej inštancie dospel k nesprávnej celkovej výške, ktorú vypočítal ako 50 splátok po 70,27 eura, teda 3.513,50 eura. Žiadnym spôsobom však nezohľadnil tú skutočnosť, že súčasťou splátky úveru bolo aj poistenie schopnosti splácať úver - komplexný súbor poistenia s mesačným poistením vo výške 6,27 eura, poistenie však nebolo podmienkou poskytnutia úveru, a teda ani nebolo súčasťou celkových nákladov úveru. Z obchodných podmienok vyplýva dobrovoľnosť poistenia v zmysle § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. Celkovými nákladmi spotrebiteľa sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov. Do celkových nákladov patria aj náklady, doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a to najmä poisťné ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Bola to žalobkyňa, ktorá sa sama rozhodla poistiť si úver, mala možnosť poistenie odmietnuť, čo potvrdzuje jednak text zmluvy o úvere ako aj ustanovenia obchodných podmienok. Platby poisťného preto neboli súčasťou celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru, a teda žalovaným uvedená celková výška nákladov je v zmluve o úvere uvedená správne.

Žalovaný uviedol, že správne je rozhodnutie súdu prvej inštancie posudzujúce námietku premlčania. S posúdením premlčania v objektívnej aj v subjektívnej lehote, ako to vyhodnotil súd prvej inštancie, sa žalovaný plne stotožňuje. Čo sa týka posudzovania úmyslu, súd prvej inštancie správne interpretoval uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo238/2017 v tom smere, že na preukázanie úmyslu obchodníka nestačia samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom postavení, a doterajšia súdna prax v oblasti ochrany spotrebiteľa. Žalobkyňa vo svojom odvolaní predmetné rozhodnutia zásadného právneho významu zjavne „prekrúca“ vo svoj prospech keď tvrdí, že priamy úmysel žalovaného mal byť preukázaný tým, že po uzatvorení vadnej zmluvy prijal každú splátku žalobcu, ktorú mu po uhradení istiny zaplatila a poukazuje pritom na najnovšiu rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Prešove, konkrétne na uznesenie sp.zn. 5Co53/2018 zo 16.04.2019 a rozsudok sp.zn. 19Co149/2018. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na článok 2 ods. 2 základných princípov CSP, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Pokiaľ žalobkyňa argumentuje rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Prešove, rozhodnutia na ktoré poukázala nepatria k ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít a je z nich zrejmé, že nebolo nimi rešpektované uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo238/2017 z 18.10.2018. Žalovaný uviedol, že sa taktiež stotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe. Aj keby bola argumentácia žalobkyne o počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby správna, čo však v zásade odmieta, z dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa sa o vzniku údajného bezdôvodného obohatenia od Združenia HOOS dozvedela podstatne neskôr ako bolo deklarované týmto združením keďže na pojednávaní sama uviedla, že mala minimálne 10 rôznych úverových zmlúv, a so Združením HOOS sa skontovala ešte pred 8 až 10 rokmi kedy dodala všetky doklady súvisiace s nimi. Pri predmetnej zmluve jej pani Z. mala povedať, že úver preplatila pred niekoľkými rokmi, vôbec nevedela konkretizovať počet rokov. Z toho nepochybne vyplýva, že čestné prehlásenie Združenia HOOS nie je pravdivé nakoľko jeho pravdivosť poprela sama žalobkyňa vo svojom výsluchu. Podľa žalovaného, vzhľadom k tomu, že nejde o prvý prípad kedy bolo zo strany rovnakého právneho zástupcu a rovnakého združenia produkované potvrdenie o čase, kedy sa mal spotrebiteľ dozvedieť o vadnosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch a vzniku bezdôvodného obohatenia, pričom samotný žalobca v rámci výpovede uviedol úplne iné informácie, je zrejmé, že v tomto prípade ide o zvlášť nebezpečný jav a zneužívanie práva predovšetkým za účelom získania čo najväčšieho majetkového prospechu od subjektov ako sú banky. Konanie žalobkyne spočívajúce v predložení nepravdivého čestného prehlásenia už hraničí aj s trestnoprávnou zodpovednosťou v podobe možného spáchania trestného činu marenia spravodlivosti, podľa § 364 ods. 1 písm. a/, b/ Trestného zákona.

Žalovaný uviedol, že v plnom rozsahu sa stotožňuje so závermi prvoinštančného súdu pokiaľ zamietol nárok na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to aj napriek tomu, že je mu známe uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/27/2019 z 28.03.2019. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalovať o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky možno len počas trvania zmluvného vzťahu. Neexistuje totiž iný relevantný časový medzník, ktorým by bolo možné zamedziť podávaniu žalôb o určenie neprijateľných podmienok, hoci aj po 50 rokoch od ukončenia zmluvného

vzťahu. Žalovaný poukázal na to, že výlučným účelom tohto konania nie je ochrana spotrebiteľa, ale umelé navyšovanie trov právneho zastúpenia právnym zástupcom žalobkyne, ktorý sa veľkým množstvom, takmer totožných podaní, snaží takýmto spôsobom získať na žalovanom čo najvyššiu čiastku na trovách právneho zastúpenia. Pokiaľ by došlo totiž k určaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky súdom, išlo by opätovne len o ďalšiu možnosť navyšovať trovy právneho zastúpenia keďže žalobca by mohol podať ďalšiu žalobu o priznanie finančného zadosťučinenia. Žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobkyňa v podanom odvolaní poukazuje na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Prešove vtom smere, že žalovať o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky možno aj po skončení konkrétneho zmluvného vzťahu, správne súd prvej inštancie dospel k názoru, že táto rozhodovacia činnosť nesprávne aplikuje právne závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 473/00 z 21.11.2002 Cofidis, podľa ktorého sa právny záver, že určiť neprijateľnú zmluvnú podmienku možno aj po skončení zmluvného vzťahu aplikuje len na konania začaté dodávateľom proti spotrebiteľovi. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 %.

4. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu nevyjadrila.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku uverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 17.09.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne dôvodným nebolo.

6. Odvolacia argumentácia žalobkyne, vychádzajúc z obsahu odvolania a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení a tvrdení o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených podstatných tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05).

7. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením, má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zistil skutkový stav z dôkazov predložených mu žalobkyňou, a procesná aktivita strán sporu v spojení so zisteným skutkovým stavom sa vo vzťahu k nároku na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nemohla stať základom pre iný záver, než k akému súd prvej inštancie vo výroku dospel.

10. Žalobkyňa, právne zastúpená, podala na súd prvej inštancie dňa 18.06.2019 žalobu, predmetom ktorej boli dva žalobné nároky. Jednak nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj nárok o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Dôvodnosť nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia založila na tvrdení o tom, že zmluva, ktorú uzavrela so žalovaným dňa 30.11.2010 neobsahuje viaceré zákonné náležitosti, konkrétne dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ďalej ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy; nie sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet

tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov. Doplňujúcim tvrdením predneseným na pojednávaní bolo, že zmluva neobsahuje správne ďalšiu povinnú náležitosť, a to výšku priemernej hodnoty RPMN. Pre uvedené sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, keďže úver jej bol poskytnutý vo výške 2.000 eur a na jeho úhradu mu mala zaplatiť sumu 2.450 eur. Žalovaný sa o skutkových okolnostiach získania bezdôvodného obohatenia na jej úkor dozvedel prevzatím každej splátky, ktorú mu poukázala nad istinu úveru vzhľadom na bezúročnosť a bez poplatkovosť úverovej zmluvy.

11. Z vyjadrenia žalovaného k žalobe, ako aj z jeho vyjadrenia na pojednávaní, ktoré súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil na deň 18.10.2019 vyplýva, že žalovaný nárok žalobkyne v celom rozsahu poprel, zmluvu o úvere považuje za zmluvu obsahujúcu všetky obligatórne zákonné náležitosti, pričom vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania uplynutím objektívnej premlčacej doby keďže účet žalobkyne bol zrušený k 14.09.2011 a teda objektívna premlčacia doba uplynula 14.09.2014. Na námietke premlčania z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej doby zotrval aj na pojednávaní. Zo spisu tak nevyplýva, že by žalovaný vzniesol inú námietku premlčania, než námietku uplynutia objektívnej premlčacej doby.

12. Námietka premlčania je hmotnoprávnym prostriedkom procesnej obrany, ktorú súd posudzuje podľa obsahu tohto prostriedku. Je totiž na vôli strany o aký skutkový základ chce oprieť námietku premlčania. Súd nesmie námietku riešiť na skutkovom základe, ktorý je zo spisu síce zrejmý, ale neprednesený (NS Rv I. 2131/31, Rozhodnutie Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských, č. 12377).

Ako vyplýva z citovaného súdneho rozhodnutia, ktoré je doposiaľ súdnou praxou, ale aj právnou teóriou prijímané (Promlčení a prekluze, Wolters Kluwer ČR, a.s., Praha, 2013, str. 56), nebolo na mieste, aby sa súd prvej inštancie zaoberal uplynutím subjektívnej premlčacej doby, nakoľko zo strany žalovaného bola vznesená len námietka uplynutia objektívnej premlčacej doby na tom skutkovom základe, že žalobkyňa plnenie v prospech žalovaného naposledy poukázala v roku 2011. V tomto zmysle bolo bez právneho významu, aby sa súd prvej inštancie zaoberal hodnovernosťou alebo akýmkoľvek iným aspektom relevantnosti potvrdenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ktoré súdu prvej inštancie predložila žalobkyňa.

13. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 - § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

15. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

16. Súd prvej inštancie pochybenie žalovaného v zmysle neuvedenia všetkých zákonných náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy videl v tom, že v zmluve má chýbať uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN, ako aj v tom, že v zmluve má chýbať celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pričom uvedené má spôsobovať fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

So žalovaným je možné súhlasiť v tom, že z ust. § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva povinnosť uviesť pri jednotlivých údajoch to, že ide o údaje, ktoré sú predpokladom výpočtu RPMN.

So žalovaným však nie je možné súhlasiť v tom, že v zmluve bola správne uvedená celková čiastka tak, aby tento údaj zodpovedal požiadavke vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona č. 129/2010 Z.z. Pokiaľ žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie nezohľadnil tú skutočnosť, že súčasťou splátky úveru bolo aj poistenie schopnosti splácať úver, a teda že obsahom sumy splátky 70,27 eura malo byť aj mesačné poistné 6,27 eura, je potrebné uviesť, že tento argument bol žalovaným uplatnený až v odvolacom konaní. V zmysle § 366 CSP tak ide o novotu v odvolacom konaní, na ktorú v odvolacom konaní nebolo možné prihliadnúť. Zo spisu nevyplýva, že by žalovaný na tento aspekt v priebehu prvoinštančného

konania poukázal, a tvrdenie žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného z tohto dôvodu a akceptácia tohto tvrdenia súdom prvej inštancie bola tak relevantnou.

17. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa nerozporovala tvrdenie žalovaného o tom, že úverový účet vo vzťahu k jej záväzku, vedený u žalovaného, bol zrušený ku dňu 14.09.2011. Žalobkyňa podala na súd žalobu dňa 18.06.2019. Je teda zrejmé, ako uviedol súd prvej inštancie, že ju podala po uplynutí všeobecnej trojročnej objektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula 14.09.2014.

18. Žalobkyňa mala za to, že pri posudzovaní toho, že nedošlo k uplynutiu objektívnej premlčacej doby je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, nakoľko žalovaný sa na jej úkor obohatil úmyselne. Uvedeným argumentovala cestou svojho právneho zástupcu aj na pojednávaní dňa 18.10.2019, kde potrebu aplikovania objektívnej desaťročnej premlčacej doby odvodzovala od toho, že nepriamy úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť má vyplývať z toho, že mal už k dispozícii rozsudky súdov o chýbajúcich povinných náležitostiach zmluvy, bez konkretizácie toho, o aké rozsudky, kedy, kým vyhlásené a s akým obsahom.

19. Vo všeobecnosti platí, že o úmysle získať bezdôvodné obohatenie je možné uvažovať vtedy, pokiaľ je získanie majetkového prospechu bez dôvodu primárnym cieľom obohateného, tiež vtedy, ak je predpokladaným vedľajším aktívom zámernej činnosti smerujúcej prioritne k dosiahnutiu iného výsledku. Platí taktiež, že dôkazné bremeno na preukázanie úmyselného konania je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, že v čase vzniku bezdôvodného obohatenia existoval na strane obohacujúceho sa úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Nadobudnutie majetkového prospechu takýmto spôsobom pri preukázaní úmyslu v konkrétnych skutkových okolnostiach je možné považovať za úmyselné bezdôvodné obohatenie.

20. Žalobkyňa bola v konaní od podania žaloby právne zastúpená advokátom. K žalovaným vznesenej námietke premlčania o uplynutí objektívnej premlčacej doby, do času, než o žalobe rozhodol súd prvej inštancie, neuviedla nič iné, než to, čo uviedol jej právny zástupca na pojednávaní pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na to, že v konaní bola zastúpená advokátom, mohla prostriedky procesného útoku aj prostriedky procesnej obrany uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, keďže v zmysle § 291 ods. 3 CSP, ustanovenie § 296 CSP, podľa ktorého spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej a ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú, sa na ňu nevzťahovalo. Úmyselné konanie zo strany žalovaného k tvrdenému bezdôvodnému obohateniu tak preukázané nebolo.

Možným úmyselným bezdôvodným obohatením v spotrebiteľských právnych vzťahoch sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky, nie len v uznesení sp.zn. 1Cdo/238/2018 z 18.10.2018, ale aj v rozhodnutí 7Cdo/227/2019 z 27.5.2020, odkazujúc na uznesenie 1Cdo/238/2017. Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax), týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch nemôžu samé o sebe bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľ). Vychádzajúc z právneho názoru vyjadreného v rozhodnutiach jednej z najvyšších súdnych autorít, s ktorým sa odvolací súd, podobne ako súd prvej inštancie, stotožňuje, je možné uzavrieť, že žalobkyňa, ak mala za to, že žalovaný sa na jej úkor obohatil, mala podať žalobu pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby, v takom prípade bol by jej nárok uplatnený bez rizika, že protistrana sa bude brániť námietkou premlčania; úmyselné konanie žalovaného preukázané nebolo.

Odvolacou argumentáciou žalobkyne vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe sa odvolací súd nezaoberal, nie len preto, že subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, ale predovšetkým preto, ako už uviedol, že námietka premlčania subjektívnej premlčacej doby nebola žalovaným ani vznesená.

21. Predmetom žaloby bol aj nárok na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

Podľa žalobkyne neprijateľnou mala byť zmluvná podmienka v obchodných podmienkach pre úver dostupná pôžička uvedená v článku 5 splácanie úveru v započítaní pohľadávok a započítanie bod 5.6. v znení „platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola

platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa sadzobníka, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru“.

Podľa žalobkyne, táto zmluvná podmienka spôsobuje v rozpore s požiadavkou dobrej viery zjavnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a je teda v rozpore s generálnou klauzulou § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Z dôkazov priložených k žalobe, ani z ostatných listín zo spisu nevyplýva to, že by boli súdu ako dôkaz predložené obchodné podmienky, ktorých obsahom má byť žalobkyňou tvrdená neprijateľná zmluvná podmienka.

22. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe vo vzťahu k nároku na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky namietal žalobkyňou nepreukázaný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, avšak aj to, že žalobkyňa neuniesla v danom prípade dôkazné bremeno. Predmetné vyjadrenie žalovaného spolu s uznesením súdu prvej inštancie č.k. 11Csp/133/2019 - 39 zo 16.07.2019 bolo žalobkyni, cestou jej právneho zástupcu, doručené dňa 16.07.2019. Z uznesenia súdu vyplýva výzva, aby sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného k jej žalobe, uviedla ďalšie skutočnosti a označila dôkazy. Žalobkyňa dôkazy nepredložila, na pojednávaní je právny zástupca uviedol, že návrh na doplnenie dokazovania nemá.

23. Vychádzajúc z absencie dôkazného prostriedku, z ktorého žalobkyňa vyvodzovala svoju požiadavku na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, t.j. z absencie obchodných podmienok žalovaného, je zrejmé, že neboli splnené základné predpoklady pre to, aby mohol súd prvej inštancie posudzovať, či žalobkyňou tvrdená podmienka, ktorá má byť súčasťou obchodných podmienok žalovaného, je alebo nie je neprijateľnou. Z § 292 Civilného sporového poriadku v spojení s jeho § 160 ods. 3 pritom vyplýva, že súd nemá povinnosť poučiť spotrebiteľa v prípade, ak je zastúpený advokátom, o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť. Absencia dôkazného prostriedku zjavne nemôže viesť k posudzovaniu toho, či jeho údajný obsah alebo časť jeho údajného obsahu môže alebo nie vykazovať znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky. Za tejto situácie boli bez významu úvahy súdu o tom, či je možné alebo nie vyslovovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky aj po ukončení zmluvného vzťahu. Ak preto súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v časti určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, je jeho rozhodnutie vo vzťahu k žalobou uplatneného nároku o určenie neprijateľnej podmienky vo výroku vecne správne, a to z procesného dôvodu.

24. Z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako rozsudok vo výroku vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane správneho výroku o nároku na náhradu trov konania, ktoré zodpovedalo výsledku sporu, t.j. neúspechu žalobkyne v prvoinštančnom konaní.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 CSP podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu preto voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, t.j. v rozsahu 100 %, kvantifikáciu trov zrealizuje súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.